

[Alfred Jensen.]

Statsministeren burde i sin tale have givet udtryk for, at afspændingen burde følges videre op af vort land. Bemærkningerne i fællescommuniquet af marts måned om, at der ikke var noget spørgsmål mellem Danmark og Sovjetunionen, der ikke kan løses ad forhandlingens vej, burde føre til, at Danmark nu betrådte nedrustningens vej og vendte sig mod atomvåben, såvel produktion som forsøg og anvendelse af dem, og at Danmark tog fat på at løse de store sociale og kulturelle spørgsmål, som blev skudt til side under den kolde krig. Havde han gjort det, var han sikker på, at arbejderne og folket stod bag ham, thi han ville da have udtalt sig på linje med de faglige kongresser og de jyske husmænds sendemandsmøde.

Kommunisterne mener, at landet har brug for en politik og et styre, som indfrier de krav og forventninger, der er fremkommet på det arbejdende folks forsamlinger. Det vil en regering, udgået af venstre og de konservative, ikke kunne gøre. Derfor vender kommunisterne sig mod bestræbelserne for at få en sådan regering til magten.

Kommunisterne har stedse peget på, at der findes en anden vej end nedskæringens. Ud fra denne opfattelse har vi opfordret til samling om nedrustning og sociale fremskridt. Der kommer ikke noget godt ud af at følge Atlantpolitikken; den løser ikke de problemer, folket står over for, men skaber mistillid og forvirring inden for arbejderklassens rækker og giver reaktionen mulighed for at gøre fremstød.

Kommunisterne har gang på gang advaret mod eftergivenhed over for reaktionen og holdt en anden politik frem. Vi vil også handle ud herfra i denne folketingsssamling og i al vor virksomhed.

Viggo Stareke: I sin meget fredsommelige åbningsstale kom den højtærede statsminister ind på en lang række problemer, men gik i en stor bue uden om de vigtigste. Der var meget lidt i denne åbningsstale om landets vanskeligheder, om de stigende skatter, de stigende priser, den stigende inflation og den stigende arbejdsløshed, og der var praktisk taget intet om de midler, som skal sættes ind derimod. Jeg tror, det er vigtigt

at understrege, at vi herinde er befolkningens repræsentanter, og derfor må vi gøre os klart, hvad det er, befolkningen ønsker.

I alle kredse af befolkningen lyder der et råb om, at skatterne skal ned. I praktisk taget alle kredse af befolkningen er der et brændende ønske om at standse prisstigningen og helst få priserne til at gå den anden vej. Prisstigningerne har bragt masser af husmødre til at fortvivle; de kan ikke få husholdningspengene til at slå til, og når de beder deres mand om nogle flere, siger han: „Hvor skal jeg tage dem fra? Skatterne er gået i vejret, renterne er gået i vejret, jeg har ikke flere penge.“

I den del af befolkningen, som interesserer sig for pengepolitikken, er der et kraftigt ønske om at standse inflationen. Dette ønske deles dog ikke af dem, der har fordel af inflationen, idet de store kapitalejere, som har anbragt penge i jord og bygninger og andre realværdier, har en fortsat og stadig interesse i inflationen og i ødelæggelsen af økonomien.

Endelig er der en voksende vilje ude i befolkningen til at begrænse det offentliges forbrug, som sluger, bortødsler alt for meget af det, flittige hænder sanker, og i hele det arbejdende og levende erhvervsliv er der et kraftigt ønske om at få nedbragt administrationsvældet, som kvæler alt for meget sundt initiativ og drukner alt for mange i blanketter og formularer.

Det er det, befolkningen ønsker, og det er det, som regering ikke har magtet, som regeringens støtteparti, det radikale venstre, heller ikke har magtet, og som de to store oppositionspartier, venstre og konservative, tilsyneladende heller ikke vil kunne magte, idet de i går ikke viste nogen vej til at løse disse afgørende problemer.

Nu står man over for det første, vigtige problem, som interesserer befolkningen, nemlig skatterne. Her er indkomstskatten den, som føles mest. Den er progressiv, og den føles som en progressiv straf for ethvert progressivt arbejde. Jo mere nytte man gør, des mere bliver man skadet af skatterne. Selvangivelserne er efterhånden blevet så indviklede, at almindelige mennesker giver op og må engagere konsulenter, revisorer og sagførere til at hjælpe sig med dem, og derefter kommer ligningsmyndighedernes omfattende arbejde med udregninger, læg-